

AUTORKA BESTSELLERU *OZVENY STARÝCH KNÍH*

BARBARA DAVISOVÁ

VŠETKO
VZÁCNÉ
A
KREHKÉ

ROMÁN

BARBARA DAVISOVÁ

VŠETKO VZÁCNE A KREHKÉ

VŠETKO
VZÁCNÉ
A
KREHKÉ

BARBARA DAVISOVÁ

aurora

Z anglického originálu Barbara Davis: *Every Precious and Fragile Thing*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Lake Union Publishing, v roku 2025, preložila Denisa Jahičová.

Vydalo Vydavateľstvo AURORA spol. s r. o., v Bratislave v roku 2025.
Číslo publikácie 47.

Jazyková redakcia Mária Pavlígová
Jazyková korektúra Albert Lučanský
Zodpovedný redaktor Matúš Mládek
Technická redakcia Ivana Mládeková
Sadzba Samuel Ryba – Design Ryba
Tlač FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Prvé vydanie

Copyright © 2025 Barbara Davis 2025
All rights reserved

Cover design by Eileen Carey
Cover image: ©Mitoria, ©KRIACHKO OLEKSII / Shutterstock;
©Millennium Images / Gallery Stock

*This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.*

Translation © Denisa Jahičová 2025
Slovak edition © Vydavateľstvo Aurora 2025

Kniha ISBN 978-80-8250-156-1
eBook ISBN 978-80-8250-157-8

*Každej matke, ktorá dovolila dieťaťu inej
preniknúť do svojho srdca, aby ho mohla ľúbiť
ako vlastné a postarať sa oň. Ďakujem vám,
že svet obohacujete o svoju výnimočnú lásku.*

*Buď so mnou ustavične – v akej chceš podobe –,
dožeň ma k šílenstvu, len ma neopušť
v tejto priepasti, kde ťa nemôžem nájsť!*
Emily Brontëová, *Búrlivé výšiny*

PROLÓG

19. novembra 1969

Pretrvávam, takmer bezvládna. Zvuk môjho dychu zaplňuje miestnosť, čoraz ťažší a vzdialenejší. Už to nebude dlho trvať. V miestnosti je tma, alebo takmer tma, osvetľuje ju len kúsok sinavého svetla, ktoré preniká popod dvere. Ako vyzerá všetko zrazu jasne, zaostrene. Sediš neďaleko, zosunutá na nepohodlnej stoličke, a v sivých šatách ťa v tom šere takmer nevidno.

Si taká tichá, prsty sa ti rytmicky pohybujú po retiazke lesklých čiernych korálikov na твоjich kolenách. Zadržiavaš dych, uvedomím si, počúvaš celým telom, počítajúc sekundy, ako sa ticho stupňuje, odrátavajúc minúty, nádychy, údery srdca. Čakáš na ďalší nádech. Modlíš sa, aby prišiel. Modlíš sa, aby neprišiel. Modlíš sa za nejaký zrak. Samozrejme, žiadny nebude. Teraz existuje len čakanie. A otázky o tom, čo sme urobili, nám trhajú dušu.

Uplynulo toľko času. Roky prázdnoty a túžby po tom, čo sme stratili. A predsa strata zostáva. Dokonca aj teraz, keď si dosť blízko, aby som sa ťa dotkla. Dali sme si toľko sľubov. Horúčkovito sme si šepkali o večnosti. Aké sme boli mladé, keď sme verili v také veci, aké sme boli hlúpe. Ale mysleli sme ich vážne, keď sme si ich dávali, však? Teraz, o celý život neskôr, ležia medzi nami v tejto tichej, tmavej miestnosti – nedodržané.

Teraz si uvedomujeme, že chyba je na oboch stranách. Hoci som to začala ja, tá, ktorá mala byť múdrejšia. Bola si mladá a lásku si takmer

nepoznala. Nebola si pripravená na to, čo nasledovalo, na skúšku toho, čo sme cítili – na následky. Ale ja som ťa chcela tak veľmi, tak slepo a úplne, že som ťa postavila do nemožnej situácie a potom som ťa obvinila, keď si zlyhala hneď v prvej skúške.

Jediné tvoje slovo ma mohlo zachrániť, zachrániť nás, ale ty si ho nedokázala vysloviť. Tvoje mlčanie, tvoja neochota brániť ma, vybrať si ma, bola prvou ranou. Keď si sa po rokoch z ničoho nič objavila, nebola som pripravená na tvoje slzy – ani na tvoje odsúdenie mojich rozhodnutí –, a tak som ťa zranila, aby som vyrovnala skóre. Oko za oko.

Napriek tomu si tu, na samom konci, a dali sme si nové sľuby. Kvôli tomu, čo sme kedysi mali spoločné – čo budeme mať spoločné navždy. Stále je toho toľko, čo mám na srdci, toľko vecí, ktoré som ti napriek všetkým svojim starostlivo pripraveným plánom zabudla povedať. Ale teraz, keď ťa sledujem na stoličke, prichádza nová beztiaž, zvláštny pocit, že sa mi zvliekla koža, že sa postupne rozplývam – že odchádzam.

Zrazu zdvihneš zrak a natiahneš ruku – akoby si ma tu chcela udržať. Potom sa skloníš a pobožkáš ma – to druhé ja, ktoré už chladne na špinavých hotelových plachtách. Absencia pocitu, keď sa tvoje pery dotknú mojich, je zarážajúca a ja pocítim smútok, keď si uvedomím, že už nikdy neucítim tvoj dotyk.

Opäť sme sa rozdelili.

Pozeraš na ruku pod svojou, pokožka je takmer priesvitná, samé kosti a žily. Zdá sa mi nemožné, že som preč – dokonca aj mne. Nakloníš sa bližšie, aby si sa uistila, dotkneš sa môjho zápästia a potom hrdla. Áno, láska moja, je koniec. Túto časť svojho sľubu si splnila a teraz musíš dodržať aj zvyšok.

Keď odstupuješ od postele, vydáš zvuk, pridusený vzlyk, ktorý vo mne vyvolá nutkanie utešiť ťa. No v takejto chvíli niet útechy, zostáva len ľútosť, že sa to muselo stať takto – a že si sa na tom musela zúčastniť. Odpusť mi. Nikto iný tu nebol.

Vystrieš plec a rozhliaď sa po miestnosti, pričom nadobudneš ladový pokoj. Hovorili sme o tom, čo bude nasledovať. Treba tu upratať, zbaliť sa, zavolať z telefónnej búdky na rohu ulice. Tak choď a postaraj sa o to. A potom začni nanovo, od nuly. Existujú vzácne veci – krehké veci, láska moja –, ktoré si vyžadujú tvoju pozornosť.

1

MALLORY

13. júna 1999

Boston, Massachusetts

Mallory vyhrabala z tašky svoj preukaz a zasunula ho do čítačky, počkala na tupé bzučanie a posun zámky a až potom potlačila dvere. Za päť rokov, čo pracovala v New Day, si nepamätala, že by ju niekedy zavolali v nedeľu. Niežeby jej to prekážalo. Alebo že by mala nejaké plány. Nikdy nemala plány. Iba ak by sa reorganizácia políc s knihami alebo čistenie kúpeľňových skriniek považovali za plány. Práca bola to jediné, čo mala – a všetko, čo potrebovala.

Tvrdo si šla za svojím – a nechala za sebou kopu problémov –, aby zvládla školu a získala pozíciu vyššie postavenej poradkyne v centre psychologickéj pomoci New Day. Pomáhať deťom bolo všetko, čo kedy chcela robiť, aby objavovali svoje jedinečné dary a našli si vlastné miesto vo svete. Nie vždy mala na ružiach ustlané; niekedy to bolo až vyčerpávajúce. No na vlastné oči videla, ako sa životy pretvárajú, rodiny uzdravujú, láska vstáva z popola a zo zúfalstva, a príležitosť zohrať v tom aj tú najmenšiu úlohu vždy stála za to.

Tak ako mnohí jej kolegovia, aj ona vnímala sociálnu prácu ako poslanie. *Posvätná práca*, ako by povedala jej matka, vyznávačka nového veku, ktorá si pestovala vlastné bylinky, *dar od*

láskavého vesmíru. Mallory s Helen Wardovou v mnohom nesúhlasila – vlastne sa nezhodli takmer v ničom –, ale v tomto sa s ňou aspoň čiastočne zhodla. Táto práca bola posvätná, životne dôležitá a mocná, ale zároveň nesmierne pokorná. Zúčastnila sa na koncertoch, promóciách, svadbách a krstoch, ktoré by sa bez zásahu starostlivej profesionálky nikdy neuskutočnili, a zakaždým odchádzala s pocitom, akoby dostala dar, dojemnú pripomienku, že niektorí ľudia majú naozaj druhé šance. Ak toto nebola posvätná práca, nevedela, čo by bola.

Napriek tomu si nedokázala predstaviť, prečo by ju volali v nedeľu. Jevet bola v telefóne zvláštne záhadná, povedala len, že musí prísť čo najskôr. Mohli to byť novinky o návrhu IPS, ktorý predložila minulý týždeň?

Mallory mala pri tejto myšlienke pocit, že jej do žalúdka spadol kameň. Na projekte pracovala celé mesiace, spracovávala čísla, získavala podnety od miestnych podnikateľov a verila, že jej program Imerzná pracovná spolupráca, v rámci ktorého sa deti mali stretávať s miestnymi podnikateľmi a získavať skutočné pracovné skúsenosti, by mohol zmeniť situáciu mladých z komunit s nedostatkom zdrojov. Najväčšou prekážkou bolo financovanie – to bolo pre nové programy vždy najväčším kameňom úrazu. Možno si ju Jevet zavolala, aby jej vysvetlila, že tento návrh, aj keď stojí za to, by neobstál hneď po príchode predstavenstva spoločnosti New Day.

Mallory sa strhla, keď za ňou začvakli dvere. V neprítomnosti spolupracovníkov pôsobila kancelária pochmúrne a zatuchnuto, vzduch bol ťažký a miešali sa v ňom vôňa kávy, xeroxového tonera a osviežovača na koberce, ktorý upratovacia čata používala, keď prišla upratovať.

Podľa pokynov zamierila rovno do Jevetinej kancelárie. Dvere boli otvorené. Zastavila sa, zaklopala o zárubňu a ohlásila sa. Na jej prekvapenie ju privítali dvaja muži v tmavých oblekoch. Naraz sa otočili a s očakávaním si ju prezerali. Jeden bol vysoký a štíhly, s tmavými vlasmi popretkávanými šedinami, druhý bol mladší, svetlovlasý a mal červenú tvár. Ani jeden sa neusmieval.

Skôr než sa stihla opýtať, čo sa deje, Jevet sa zdvihla zo stoličky. Mala na sebe legíny a zodratú mikinu, jej hladká ebenová pleť bola nezvyčajne bez mejkapu. „Mallory, toto sú detektívi Muldowney a Nance. Sú tu, pretože...“ Odmlčala sa, vrhla na oboch mužov rozpačitý pohľad. „Mallory, Tinu Allenovú našli včera večer mŕtvu za opusteným parkoviskom na južnej strane mesta.“

Mallory sa zviezla o zárubňu dverí a zaliala ju vlna mdlého tepla, ako k nej prenikali jednotlivé slová. Jevet bola vždy priama a vecná. Neverila na to, že by sa niečo malo prikrášľovať; niežeby sa takéto správy dali nejako prikrášliť.

„Ako...?“

Vyšší z oboch mužov vykročil dopredu a z vrecka košele vytiahol pero a malý čierny zápisník. „John Muldowney, madam. Budem hlavným detektívom v Tininom prípade. Vieme, že je to pre vás šok, ale dúfali sme, že nám budete môcť odpovedať na niekoľko otázok.“

Mallory naňho ohromene pozrela. Napokon sa jej podarilo prikývnuť. „Áno, dobre.“

„Do správy budem potrebovať vaše celé meno a pozíciu.“

„Mallory Christine Wardová. Som vedúca manažérka prípadov v New Day.“

„A pracovali ste na prípade Tiny Allenovej?“

„Áno,“ odpovedala tupo a v hlave jej doznievali slová *našli mŕtvu*. „Prosím, skôr než budete pokračovať, môžete mi aspoň povedať, čo sa stalo?“

Muldowneyho výraz zmäkol. „Okolo polnoci sme dostali telefonát, že na prázdnom parkovisku za starou budovou South Side Motors objavili telo. Tulák, ktorý hľadal miesto, kde by sa utáboril na noc, o niečo zakopol v burine. Naši policajti našli telo o krátky čas neskôr. Ukázalo sa, že nám už predtým volala Tinina matka. Znepokojovalo ju, že Tina neprišla domov z práce v obvyklom čase. Náš najlepší odhad je, že slečna Allenová bola mŕtva už niekoľko hodín, keď bolo jej telo objavené.“

Mallory zavrela tuho oči a pokúšala sa odvrátiť novú vlnu mdlôb. „Ako?“ spýtala sa slabo. „Ako zomrela?“

„Zatiaľ nemáme definitívnu príčinu smrti. Na mieste činu sa nenašla žiadna zbraň. Odhalili sme však podliatiny na krku a úder tupým predmetom do hlavy. Zdá sa, že bola aj sexuálne napadnutá. Máme podozrenie, že útočníkov bolo viac.“

Mallory otvorila ústa, potom ich opäť zavrela; bála sa, že jej bude zle.

Zrazu bola Jevet vedľa nej a upokojujúco ju hladkala po ruke. „Prečo si myslíte, že útočníkov bolo viac?“ spýtala sa Muldowneyho. „Máte výpoveď očitých svedkov?“

„Obávam sa, že nie sme pripravení podeliť sa o tieto informácie.“ Obrátil sa späť k Mallory, pero sa mu vznášalo nad poznámkovým blokom. „Slečna Wardová, Tinina matka, nám povedala, že ste jej dcére radili asi deväť mesiacov a že medzi vami dvoma vzniklo akési puto. Dúfame, že by ste nám mohli povedať niečo o Tininých priateľoch – alebo o niekom, s kým by mohla mať problémy.“

Mallory opäť zatvorila oči a bojovala s nutkaním utiecť na toaletu. Dlane mala horúce a klzké a zdalo sa jej, že hrud' jej zvieria oceľový pás.

„Slečna Wardová?“

Mallory sa prinútila otvoriť oči. Jevet ju pozorne sledovala, očividne ju znepokojoval jej emocionálny stav. „Áno,“ pritakala a prinútila sa pozrieť na Muldowneyho. „Prepáčte. Ja len...“

„Potrebujete si sadnúť? Alebo možno pohár vody?“

„Nie, ja som... som v poriadku. Ale asi si sadnem.“

Muldowney pritiahol stoličku a počkal, kým sa posadí. Potom ju znova vyzval: „Kedykoľvek budete pripravená.“

„Neviem, čo povedať. Čo chcete vedieť?“

„Len začnite od začiatku. Tina mala očividne nejaké problémy, keď ste ju stretli. Povedzte nám o tom.“

Mallory sa pozrela na Jevet, neistá, koľko by mala – *mohla* povedať.

Jevet odpovedala jemným pokrútením hlavy. „Povedz im, čokoľvek môžeš.“

Mallory sa nadýchla, zavrela oči a spomenula si na prvú návštevu Tiny Allenovej v New Day. Krátke tričko a priliehavé šortky.

Nepoddajné blond vlasy a ostrá, srdcovitá tvár. Na vnútornej strane ľavého zápästia mala tetovanie s motívom komplikovaného keltského križa. Krásne a zraniteľné dievča s pocitom krivdy.

Jej príbeh nebol výnimočný. Ani jej priestupky. Vynechávanie školy, krádež peňazí z matkinej peňaženky, nočné vykrádanie sa so skupinou pochybných kamarátov. Nebolo prekvapením, že sa dostala až k drogám a drobným krádežiam. Nakoniec utiekla a jej matka – samoživiteľka s dvoma zamestnaniami a bez systému podpory – musela zavolať políciu.

Policianti našli Tinu o štyri dni neskôr, sfetovanú a úplne mimo, s niekoľkými peňaženkami, ktoré očividne nepatrili jej. Bolo to jej druhé zatknutie v priebehu ôsmich mesiacov a súd pre mladistvých jej nariadil, aby nastúpila do programu, ktorý by jej napokon umožnil vyhnúť sa súdnemu konaniu. O dva týždne Tina so svojou matkou vošla do New Day.

Mallory otupene sedela, kým detektív Muldowney pokračoval v čmáraní do svojho malého čierneho zápisníka. Nemohla to byť realita. Tinu videla minulý týždeň. Rozprávali sa o čerstvom zvýšení platu v obchode, kde pracovala ako pokladníčka, o úlohe v školskom muzikáli, ktorú chcela skúsiť získať.

A teraz bola mŕtva.

Zdalo sa, že miestnosť sa náhle naklonila, závratne sa točila, až si Mallory myslela, že sa zošmykne zo stoličky. Oboma rukami sa chytila okraja sedadla a sťažka prehltla.

„Mallory.“ Zdalo sa, že Jevetin hlas prichádza z diaľky, hoci stála hneď vedľa nej a držala plastový pohár. „Vypi to.“

Mallory prijala pohár a mechanicky sa napila vody. Miestnosť sa postupne vyrovnala a ona sa nadýchla.

Muldowney si odkašľal, čím naznačil, že dopísal poznámky. „Je mi to ľúto, slečna Wardová. Viem, že je to ťažké. Už len pár otázok a dáme vám pokoj. Povedali by ste, že ste boli s Tinou kamarátky?“

„Môj vzťah s Tinou bol profesionálny. Bola som jej poradkyňou.“

„Ale delila sa s vami o dôverné informácie.“

„Áno, to bola súčasť mojej práce s ňou.“

„Takže ste vedeli, či sa stretáva s niekým novým. Kamaráti, frajeri, niekto taký.“

„Myslíte, že to urobil niekto, koho poznala?“

„V tejto chvíli nemyslíme nič. Dúfame, že nám s tým pomôžete práve vy.“

Mallory sa nepríjemne zahniezdila, nebola si istá, ako veľmi by im mohla pomôcť. „Priateľstvo nebolo pre Tinu ničím, čo by sa rodilo ľahko. Veľká časť našich sedení sa sústredila práve na dôležitosť vytvárania pevných vzťahov. Hovorili sme o tom, že si má vybudovať nový spoločenský okruh priateľov – bezpečných, *zdravých* priateľov – a robila pokroky, ale nie vždy sa chcela podeliť o mená. Ak máte chvíľu, mohla by som pre istotu skontrolovať svoje poznámky k prípadu.“

„Ďakujem, áno. Budem vďačný za každú ďalšiu informáciu.“

O chvíľu sa Mallory vrátila a v ruke zvierala hrubý zelený fascikel. Položila ho otvorený na stôl a neistými rukami sa prehrabávala jeho obsahom. Nakoniec zdvihla zrak a pokrútila hlavou na detektíva. „Obávam sa, že tu nie je veľa mien. Ako som povedala, bola opatrná v tom, čo mi prezradila. Ako väčšinu dospievajúcich dievčat ju trápilo, koľko sa toho môže dostať späť k jej matke.“

„Chápem to správne, že medzi nimi boli nejaké trenice? Medzi Tinou a jej matkou?“

„Áno, nejaké hej, ale to nie je medzi matkami a dcérami nič nezvyčajné. A veci medzi nimi sa oveľa zlepšili. Nemôžete si predsa myslieť, že Charlene Allenová má niečo spoločné so smrťou svojej dcéry.“

Muldowney zdvihol ruku. „Toto sú len bežné otázky, slečna Wardová. A čo zmeny v správaní? Napadá vám niečo, čo by k tomu mohlo prispieť?“

Mallory na Muldowneyho vyvalila oči. Zaznamenala v jeho prejave jemný náznak obviňovania obete? Stávalo sa to pri dievčatách ako Tina. Chudobných. Z drsných podmienok. Prezieračných na ulici, ale nie dosť. Bolo to nevyslovené presvedčenie, že keď sa dostali do rizikovej situácie, v podstate si o to koledovali.

„Neviem, čo tým myslíte, detektív,“ odpovedala Mallory stroho. „Čo by mohlo prispieť k tomu, že znásilnia a zavraždia pätnásťročné dievča?“

Muldowneyho tvár zostala bezvýrazná. „Myslím si, že viete, na čo sa pýtam, ale ak chcete, spýtam sa jasnejšie. Máte dôvod domnievať sa, že Tina opäť brala drogy? Neznamená to, že si privolala, čo sa jej stalo, ale ak ich znova užívala, mohlo by to vrhnúť trochu svetla na to, čo robila v takú neskorú hodinu za opusteným parkoviskom.“

Mallory sa zosunula na stoličke. Bola to úplne oprávnená otázka, len sa jej nad ňou nechcelo uvažovať. S nevôľou si v mysli prehrala záznam z posledného sedenia s Tinou. Rozprávali sa o básni, ktorú napísala na hodinu angličtiny a dostala z nej jednotku. O konkurzoch na nadchádzajúce školské predstavenie *Bye Bye Birdie*. A o niekom – o kamarátke, ktorú spoznala na stretnutí Anonymných alkoholikov a ktorej meno nevyslovila –, kto jej ponúkol pomoc pri štúdiu, aby získala vodičský preukaz. A počas jej poslednej návštevy doma sa neobjavili žiadne varovné signály. Nič, čo by nasvedčovalo tomu, že by jej mohla hroziť recidíva. Práve naopak.

„Bolo jej lepšie,“ trvala Mallory na svojom a keď jej slová vychádzali z úst, rozmýšľala, či to bola Tina, ktorú bránila, alebo ona sama. „S matkou riešili svoje problémy, zlepšili sa jej známky a chodila na stretnutia Anonymných alkoholikov. Práve si vyslúžila šesťmesačný odznak.“

Otázok bolo viac, mnohé z nich sa opakovali; detektív Nance ich starostlivo preformuloval, aby zneli ako nové. Mallory sa zo všetkých síl snažila odpovedať pokojne a profesionálne, ale bolelo ju v hrudi od potreby zavýjať nad tou nepochopiteľnou hrôzou, plakať, kým jej nedôjdu slzy. Lenže nemohla. Nie tu. Nie teraz. Nie pred Jevet.

Keď si detektívi konečne zasunuli zápisníky a perá späť do vreciek, Mallory bola otupená aj vyčerpaná, ale s radosťou sa podujala na to, že pôjde na chodbu, aby urobila požadované fotokópie Tininho spisu.

Keď sa vrátila, práve končili, poďakovali sa Jevet za jej čas a ubezpečili ju, že ak budú mať ďalšie otázky, ozvú sa. Mallory podala Muldowneymu skopírované stránky a potom si s pocitom viny uvedomila, že jej nenapadlo spýtať sa na Tininu matku.

„Charlene... Tinina matka. Hovorili ste s ňou?“

Muldowney zachmúrene prikývol. „To ona nás sem poslala. Myslela si, že to dievča mohlo byť k vám otvorenejšie.“

„Je... Ako sa má?“

„Asi tak, ako si predstavujete. Na túto časť práce si nikdy nezvyknete – keď musíte matke povedať, že jej dieťa nepríde domov. Nedá sa nemyslieť na to, ako by ste sa cítili, keby sa karta obrátila a zaklopali by na vaše dvere.“

Mallory si všimla rozpaky za detektívovou chladnou fasádou a neochotne prikývla. „Dáte nám vedieť, ako pokračuje vyšetrovanie?“

„Povedal som slečne Cookovej, že sa ozvem, keď budeme mať viac informácií, hoci to môže byť až o nejaký čas. V takýchto prípadoch radi nechávame svoje karty zakryté, aby sme ochránili integritu vyšetrovania. Môžu sa vyskytnúť informácie, ktoré sa rozhodneme verejnosti zatajiť.“

„My nie sme verejnosť, my sme...“

Muldowney sa rozpačito posunul a oči mu zrazu zmäkli. „Verte mi, slečna Wardová, keď vám poviem, že viem, aké je to pre vás ťažké. Moja manželka je vyslúžená sociálna kurátorka z ústavu pre mladistvých a bola presne tam, kde ste teraz vy. Videl som, čím prechádzala zakaždým, keď jedno z jej detí zbehlo, aké absolútne peklo zažívala. To čakanie bolo prišerné. A potom, keď prišli zlé správy...“ Odmlčal sa a znova prestúpil z nohy na nohu. „Nuž, chcel som tým povedať len toľko, že to chápem. A pekelné ma mrzí, že to zažívate. Alebo že je to na každodennom poriadku.“

„Ďakujem vám za to,“ odvetila Mallory priškrtené. „Len potrebujem vedieť...“

„Ďakujeme vám, detektívi,“ prerušila ju Jevet elegantne. „Budem čakať, kým sa nám ozvete. Tinin prípad, samozrejme, interne preveríme a budeme ho sledovať spolu so službou na ochranu

detí.“ Odmlčala sa a vrhla na Mallory upokojujúci pohľad. „Dovoľte, aby som vás vyprevadila.“

Mallory bola vo svojej kancelárii a stále zvierala Tinin spis, keď sa vo dverách opäť objavila Jevet. Mallory sa pripravila na to, čo vedela, že príde. Jevet bola jej kamarátka predtým, ako sa stala jej šéfkou, a hranice medzi týmito dvoma rolami boli vždy trochu nejasné, ale Jevet sa nikdy nehanbila nasadiť si kapitánsku čiapku, keď to bolo potrebné – ako sa to zjavne chystala urobiť.

„Si v poriadku?“ opýtala sa Jevet potichu.

„Áno, som.“

„Si si istá? Pred tridsiatimi minútami si smerovala k úplnému záchvatu paniky a stále si biela ako stena.“

„Ja len... Keď si mi zavolala, myslela som si, že ide o niečo iné.“

„Je mi to ľúto. Nechcela som ti to hovoriť po telefóne. Bála som sa, že ťa to rozruší a potom si sadneš za volant. Nemáš tendenciu... No, chcela som byť pri tebe, keď sa dozvieš tú novinu.“

„Hovorím, že som v poriadku.“

„Nie som si istá, či si. S detektívom Muldowneyom si sa trochu rozohnila. To sa na teba nepodobá.“

„Znelo to, akoby...“

„Robil si svoju prácu,“ skočila jej Jevet do reči. „A našou prácou je pomáhať mu. Revízna komisia dá pozor na políciu a službu na ochranu detí, aby overila, či sa dodržali správne normy. Je to štandardný postup pri všetkých úmrtiach detí a my ho vítame.“ Potom sa odmlčala a zjemnila tón. „To je všetko, čo teraz môžeme pre Tinu urobiť.“

„To všetko viem. Len nemôžem uveriť...“ Mallory sa stiahlo hrdlo, keď si dovoľila uvažovať o možnosti, že Tininmu osudu mohla zabrániť – že mu mohla zabrániť práve ona. „Stále si premietam naše posledné sedenie. Bolo tam niečo... nejaké znamenie, ktoré som mala zachytiť? Myslela som si, že robí skutočné pokroky.“

„Robila pokroky. Ale recidívy sa stávajú, Mallory. To vieš.“

Mallory stuhla. Jevet nevyslovila meno Jacoba Ellisa nahlas, no nebolo potrebné ho vysloviť.

Obe vedeli, na čo naráža.

Pred rokom, necelý mesiac po tom, ako jej prideliili jeho prípad, pätnásťročný Jacob Ellis zomrel na predávkovanie heroínom, jeho telo objavili na záchode vo večierke, provizórne škrtidlo mal stále zauzlené okolo ruky. Jevet bola tá, ktorá jej túto správu oznámila. V priebehu štyridsiatich ôsmich hodín sa Mallory naplno zrútila.

Vždy mala problém so smrťou, s tým, že život môže vyhasnúť ako sviečka, náhle a nenávratne. Bola to jednoducho súčasť života, jej matka – odborníčka na túto tému – jej často vysvetľovala, že je to len ďalšia fáza v kolobehu ľudskej duše, posvätná a nevyhnutná. Ale smrť Jacoba Ellisa nebola posvätná. Stalo sa jej to priamo pod nosom a ona bola žalostne nepripravená na emočnú búrku, ktorá nasledovala: záchvaty plaču, nočné mory, ktoré trvali celé týždne, utrápené pohľady spolupracovníkov, ktorí sa pýtali, či zvládne drsnejšie aspekty tejto práce. Nakoniec sa vzchopila, ale nie skôr, ako sa s ňou Jevet dlho a úprimne porozprávala o jej budúcnosti v New Day. Niečo jej napovedalo, že sa chystá ďalší z takýchto rozhovorov.

„Prosím ťa, nepozerať sa na mňa tak, Jevet. Toto nie je ako minule.“

„Nie, je to horšie. Pretože toto si nespôsobila sama. Nieкто jej to urobil. Bude to v novinách a v správach. Klamala by som, keby som tvrdila, že sa neobávam následkov.“

„Kvôli novinárom?“

„Nie,“ hlesla Jevet jemne. „Obávam sa, akú emocionálnu daň si to vyberie na tebe. A skôr než ma prerušíš, nezabudni, že sa s tebou rozprávam ja. Poznám ťa, zlatko. Budeš stále tvrdiť, že si si v poriadku, ale nebudeš.“

„Zaujímalo ma, ako dlho ti potrvá, kým spomenieš Jacoba.“

„Ja som to nevyťahla – to ty.“

Mallory prevrátila oči. „Obe vieme, čo si myslela tým ‚recidívy sa stávajú‘.“

„Myslela som presne to, čo som povedala. Stáva sa to. Dochádza k nim neustále. No hoci si to uvedomujem, nič to neuľahčuje.“

Videla som, ako si sa tvárila, keď si sa dozvedela túto správu, a klamala by som, keby som povedala, že ma to neznepokojuje.“

„Nemusiš sa báť. Som v poriadku.“

„Naozaj?“

„Áno. Samozrejme. Nie som nejaká nová absolventka, ktorá si len teraz vyzliekla baret a talár. Ide len o to... Dva prípady za rok, a oba moje. Je len prirodzené, že sa pýtam, či možno...“

Jevet si potichu povzdychla. „Mallory, Jacob zomrel kvôli rozhodnutiam, ktoré urobil dávno pred príchodom do New Day. A my netušíme, prečo je Tina mŕtva. Musíme počkať, kým to polícia celú prešetří – ak sa im vôbec podarí na niečo prísť. Dovtedy sa sústreď na svoje úspechy a všetko dobré, čo robíš. S deťmi ti to ide skvele. Dokážeš si k nim nájsť cestu, prihovoriť sa im na ich úrovni. To je dar.“

„No naša práca zahŕňa viac, nie?“ šepľala Mallory. „Máme ich aj udržať nažive.“

Jevetin výraz sa zmenil na empatický. „Sú to problémové deti, zlatko. Musíme byť pripravení na nešťastné následky, aj tragické, lebo nech je to akokoľvek smutné, k niektorým z nich sa dostaneme neskoro. Robíme, čo môžeme, ale nie všetky *chcú* pomoc. Ak si to pripustíme, neznamená to, že sme bezcitní. Robí to z nás profesionálov.“

„Ja som profesionálka,“ odvetila Mallory. „A svoju prácu milujem.“

„Miluješ len časť z nej. Máš rada šťastné konce. To my všetci. Ale máš pravdu, je v tom niečo viac. Táto práca si vyžaduje istú úroveň emocionálneho odstupu a nezaujatosti. Nemôžeme dovoliť, aby to bolo osobné. Nie preto, že by nám na tom nezáležalo, ale preto, že si to na nás môže vybrať daň. Pripraviš sa na tvrdý pád, a keď príde, zistíš, že všetko spochybňuješ. Ak máš šťastie, poučíš sa z toho a narastie ti hrubšia koža. Nie taká hrubá, aby si nič necítila, ale dostatočná na to, aby si mohla prácu vykonávať efektívne a objektívne. Ak sa tak nestane...“

Mallory sa na ňu zahľadela, keď sa medzi nimi rozhostilo ticho. „Ak sa tak nestane, tak... čo?“

Jevet pokrútila hlavou. „Nič.“

„Nie. Čo?“

„Máš problém so smrťou, Mallory, spúšťa v tebe nepríjemné pocity. Najprv Jacob, a áno, s jeho otcom to bolo škaredé, ale to sa stáva. Prípady sa dostanú do správ a verejnosť bude hľadať vinníka. No potom tu bola Beth Grinerová. Samovražda pri jazde pod vplyvom alkoholu. Bola si taká otrasená, že si nedokázala zostať v práci celý deň. A to ani nebol tvoj prípad. Teraz je to Tina a ja vidím, že sa snažíš skryť paniku. Myslela som si, že ju časom prekonáš – alebo sa ju aspoň naučíš zvládať –, ale obávam sa, že dnešné udalosti znovu privolajú všetky staré problémy. Cítim, že bojuješ, a to je v poriadku. Najmä s niečím takým ťažkým. Ale, zlatko, bola by som dosť mizerná šéfka – a ešte mizernejšia priateľka –, keby som na to neupozornila. Možno sa zamysli nad tým, čo práve teraz potrebuješ, a nad tým, ako ti môžeme pomôcť.“

Mallory odvrátila zrak, znepokojená vecnou starostlivosťou v Jevetinom výraze a skutočnosťou, že ju tá žena vedela tak dobre prečítať. Rozčuľovalo ju, že ju považuje za slabú. „Mala som iba hodinu na to, aby som to strávila. Ešte neviem, čo cítim.“

„To je fér. Toto je ťažká práca aj v dobrý deň a tento deň rozhodne *nie je* dobrý, ale táto situácia nenastala prvý raz, Mallory, a to nemôžem ignorovať. Moja práca nespočíva len v tom, že sa starám o naše deti, ale aj o ľudí, ktorí pre mňa pracujú, a starám sa o to, aby si zachovali zdravý rozum. Páči sa mi tvoja úroveň odhodlania, to, ako tvrdo pracuješ a ako veľmi ti na tom záleží, ale sú chvíle – vieš, že sú –, keď strácaš chladnú hlavu, a zvyčajne nastávajú po dňoch, ako je tento. Možno je čas sa s niekým porozprávať. Mohla by som ti dohodnúť stretnutie s Rhondou Hurleyovou. Pracuje s mnohými odborníkmi v oblasti zdravotnej starostlivosti. Mohla by ti pomôcť vyriešiť tvoje problémy.“

Mallory zdvihla bradu. Vedela, že Jevet má na srdci jej najlepšie záujmy. Jevet mala vždy na srdci dobro všetkých. Taká bola, ako šéfka aj ako človek, ale návrh, akokoľvek dobre mienený, aby vyhľadala odbornú pomoc, pociťovala ako jednu z tých rán, ktoré dopadnú skôr, ako sa človek stihne vzchopiť z predošlej. Takú, ktorá vám vyrazí dych a zrazí vás na kolená.

„To myslíš vážne? Myslíš si, že potrebujem poradenstvo?“

„Aj ty si iba človek, zlatko, a práve ťa zasiahli dosť ťažké správy. Myslím si, že by ti mohlo pomôcť, keby si sa s niekým porozprávala.“

Mallory si vydýchla a uvoľnila plecia. „Viem, že si o mňa len robíš starosti, a vážim si to. Naozaj si to vážim. Ale ja som naozaj v poriadku. Starosti mi robí Tinina matka. Musím jej zavolať, povedať jej, ako ma to mrzí.“

„Nie som si istá, či je to dobrý nápad. Aj ona potrebuje čas na spracovanie, čas na smútok.“

„No ona nikoho nemá. Jej sestra žije v Arizone. Myslím si, že sa ani nerozprávajú. Teraz potrebuje podporu.“

„Možno. Ale ty ňou nebudeš. O deň alebo dva ju Margaret alebo Frank skontrolujú. No nie teraz – a hlavne *nie* ty. Choď domov, vypni si telefón, vlez do horúceho kúpeľa a zostaň tam, kým sa ti nezošúveria prsty. Nájdi si nejaký starý film. Možno si daj niečo, čo ti pomôže zaspáť. A, preboha, *nepozeraj* správy. A myslím to vážne – žiadny kontakt s Charlene Allenovou.“

„Dobre,“ odvetila Mallory neochotne a uľavilo sa jej, keď sa Jevet konečne otočila k dverám. „No ja som naozaj v poriadku.“

Jevet iba mávla rukou, keď vyšla na chodbu. Mallory počkala, kým zmizne z dohľadu, aby si do tašky schovala druhú sadu skopírovaných poznámok k prípadu. Nebola ním posadnutá. Chystala sa ich len vziať domov a prezrieť si ich, aby sa uistila, že nič neprehliadla.